

Зрада

Оксана Сайко

Лада приходила сюди щодня. Напевно, вже тиждень, хоч їй здавалося – цілу вічність. Підходила до високої інтернатської загорожі й, схопившись за металеві жердини, що нагадували їй ґрати, вперто чекала, незважаючи на те, що в промоклих черевиках майже не відчувала ніг від холоду. Столітній будинок з величними колонами й важкими зачиненими дверима здавався їй неприступним. Його численні вікна дивилися на неї з погордою й зневагою, немовби цьому старигану-будинкові, як і цілому світові, все було відомо. А вона все чекала. Чекала, немов на якесь чудо, незважаючи на промоклі черевики й пронизливий вітер. Поволі сіре небо затягувалось сутінками, і аж тоді, з важким серцем, Лада вертала додому.

Вдома вона зачинялася в своїй кімнаті й, усівшись на підвіконня, довго дивилася у вікно.

Все було так недавно, але тепер здавалось чимось неймовірним, як сон...

Ця картина завжди стояла перед очима. Вона невдало зістрибує з трамваю і ногу враз проймає нестерпний біль. Крізь сльози вона нічого не бачить перед собою, лиш чує ніби в тумані стурбовані голоси людей: хтось допомагає їй підвестися, хтось висловлює припущення, що то перелом, хтось по мобільнику викликає "швидку"...

– Все буде добре, потерпи... Тут недалеко поліклініка... – раптом чує вона хлопчачий голос, спокійний і владний водночас, якого неможливо не послухатись. – Обхопи мене за шию... Міцніше... Тримайся!

Хтось підхоплює її на руки. Все довкола пливе, немов у поволоці: будинки, обличчя людей, дерева, пістрява вулиця, якою нескінченно шмигають автомобілі... А потім – запах ліків, нашатиру, вона – на кушетці, застеленій білим простирадлом...

– Нічого страшного, – заспокоює її лікар, оглянувши ногу, – це вивих. Доведеться трішки потерпіти, і все буде гаразд.

Після болісної процедури вона лежить у коридорі, з тугою пов'язкою на нозі, чекає на маму, яку викликала по мобільному. А поряд – хлопець, чимось схожий на цигана, худорлявий, з чорним вихрястим чубом і білосніжною усмішкою.

– Дякую тобі... – всміхається йому Лада, у відповідь на його усмішку.

– Я Арсен. А тебе як звати? – запитує хлопець.

– Лада...

– А ти в якій школі вчишся?

– В дев'ятій. А ти?

– Я інтернатський... Ти, певно, у восьмому класі?

– А звідки ти знаєш? – дивується Лада.

– Так, просто вгадав, я теж у восьмому...

Їхню розмову вриває поява мами. Лада розчаровано зітхає. Занадто швидко вона приїхала, не встигли навіть як слід поговорити... Поки мама її обіймає, Ладин рятівник

непомітно зникає.

Згодом про це знає увесь клас. А все Таня, її найкраща подруга! Вона не вміє втримати жодної таємниці! Лада гадала, що ця пригода просто залишиться пригодою, й не більше. Але все виявилось зовсім не так. Якимсь після уроків, чергуючи, вона затрималася прибрати у класі.

- Ладко, там тебе якийсь циган питає! - зазирнувши у клас, гукнув Андрій Хоменко, почавши одразу підспівувати: - "Ой, ромале, ромале..."

Арсен сидів на підвіконні в коридорі. Лада розгубилася - такого вона аж ніяк не могла собі уявити!

- Хочеш побачити справжнього крокодила? - заговорив він. - У кінотеатрі "Мир" відкрили виставку. Нас туди вчора водили. Там є пітони, ящірки...

- Як ти мене знайшов? - здивовано запитує Лада.

- А нащо в коридорі висить розклад? А що ти в "Б" класі, теж було нескладно дізнатися. На щастя, у тебе рідкісне ім'я - так майже, як у мене!

Відтоді вони бачилися часто. З Арсеном цікаво, а головне - легко. Він вчиться грати на гітарі і мріє стати музикантом. А ще - дуже любить читати фантастику, вважаючи, що все те, що сьогодні здається неймовірним, може в майбутньому втілитися в дійсність.

Все було гаразд, хоча Лада не раз помічала перешіптування своїх однокласників, які при її появі раптово змовкали. Андрій Хоменко постійно не давав їй проходу отим своїм підсміюванням: "ромале, ромале...", а Таня, та відверто не сприймала їхньої з Арсеном дружби.

- Не розумію, що ти в ньому знайшла цікавого? Які перспективи? Що йому світить після школи? Ну, буде муляром чи сантехніком. Ти цього хочеш? Ти хоч знаєш, хто його батьки? А раптом, якісь бандити? І грошей у нього нема, щоб тебе в пристойну кав'ярню завести чи на дискотеку... Я не здивуюся, якщо він у тебе поцупить мобілку чи гроші! А раптом, він якийсь заразний?..

- Якщо ти мені подруга, то припини верзти дурниці! - щоразу вривала її Лада.

Якимсь, повернувшись увечері після побачення додому, Лада помітила, що зник пейджер, якого їй привіз із Німеччини покійний батько. Це настільки засмутило її, що вона проплакала усю ніч. А вранці у школі, як тільки Таня почала доймати своїми розпитуваннями про те, що трапилося, Лада знову не витримала й розплакалася.

- Це ж пам'ять про тата, - схлипувала вона, - останній подарунок...

- Ну, тепер ти нарешті прозрієш, подруго, - зітхнувши, сказала Таня, так що чув увесь клас. - Це все твій інтернатський дружок, злодій!

Лада замислилася. Того вечора вони довго гуляли, Арсен провів її додому, у транспорті не їхали... Арсен захоплювався її пейджером і не приховував цього... А він не мав навіть найдешевшої мобілки... Невже Таня має рацію? Невже справді він?.. Непомітно витяг з кишені наплічника...

- Хочеш, ми з хлопцями підемо з тобою і спитаємо його? - запропонував Андрій Хоменко. - Заодно й заберемо!

- Звісно! - підхопила ідею Таня. - Це справа принципу!..

Лада стояла осторонь, намагаючись навіть не дивитися на Арсена. Плечі її тремтіли - чи то від холодного вітру, чи від нервів. Тепер вона вже жалкувала, що прийняла пропозицію Андрія. Але було вже пізно. Троє хлопців на чолі з Хоменком оточили Арсена.

- Ти вкрав пейджер? - відразу перейшов у наступ Андрій.

- Пейджер?

- Віддай по-доброму!

- Я? Вкрав? - перепитав Арсен і, хвилю помовчавши, раптом зайшовся нестримним сміхом.

- Віддай пейджер! Циган паршивий! - роздратовано крикнув хтось із хлопців.

- Та пішли ви!.. - розгнівано вигукнув Арсен. - Не брав я ніякого пейджера!

В ту мить Андрій вдарив його в живіт, вони зчепилися. Хтось поставив Арсенові підніжку, і він, перечепившись, опинився на землі. Лада, присівши, закрила обличчя руками.

- Припиніть! - щосили закричала вона.

Враз Андрій схопив її за руку й рвучко потяг за собою.

- Тікаймо!..

Якийсь літній перехожий викликав по мобільнику міліцію.

Того ж вечора, тільки-но переступивши поріг своєї кімнати, Лада побачила на своїй шафці пейджер. Це було неймовірно! Вона залякла і якийсь час сиділа, дивлячись на нього, а тоді зайшлася плачем. Яка вона дурепа! Неуважна дурепа! Виявилося, що пейджер крізь роздерту кишеню просто потрапив у підкладку куртки. Ладина мама взяла куртку випрати і знайшла його!

І як вона могла подумати таке про Арсена після всього, що було: його допомоги, всіх їхніх розмов і прогулянок? Піддатися намовам Тані! Дозволити, щоб хлопці затіяли з ним бійку, троє на одного... Засумніватися у його чесності... І хто вона після того? Звичайнісінька зрадниця!

Відтоді Лада приходила сюди щодня. Підходила до високої загорожі й вперто чекала. Сотні суперечливих думок проносились в її голові, а це втомлювало більше, ніж саме чекання. Вже починало смеркати, коли вона помітила постать, що знайомою ходою швидко наближалася до неї. Серце її забилося, руки міцно стиснули жердини брами. Тепер вона все йому пояснить, хоч як соромно буде глянути в його очі! І, може, Арсен все-таки їй пробачить?..